

ROMANIA
CURTEA DE APEL GALATI
SECTIA PENALA SI PENTRU CAUZE CU MINORI
DECIZIA PENALA NR. 230 /A/
Sedința publică din data de 20.02.2015
Curtea constituită din:
PRESEDINTE: dr. Liviu Herghelegiu – JUDECATOR
JUDECATOR – Dumitru Petruș
JUDECATOR – Daniela Liliana Constantinescu
Grefier: Daniela Misăilă

Ministerul Public reprezentat de PROCUROR – dr. Monica Buzea
Procuror Șef Secție Judiciară din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Galați

La ordine fiind soluționarea apelului penal formulat de către inculpații Trifan Marian Săndel, Roșu Nicușor, Soare Marian Dănuț și Grigore Cristian, împotriva Sentinței penale nr. 408/02.07.2014 pronunțată de Tribunalul Brăila în dosarul penal nr. 2103/113/2013.

La apelul nominal au răspuns apelantul inculpat Trifan Marian Săndel, asistat de avocat ales Vasilache Ioan Paul, cu delegație la dosar, apelantul inculpat Grigore Cristian, asistat de avocat ales Morărescu Alexandru, cu delegație la dosar, pentru apelantul inculpat lipsă Roșu Nicușor a răspuns apărătorul desemnat din oficiu, avocat Doroftei Mariana, cu delegație la dosar, pentru apelantul inculpat Soare Marian Dănuț a răspuns avocat ales Tudorache Alexandru, cu delegație la dosar.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, în sensul că este al cincilea termen de judecată în apel, primul termen după repunerea cauzei pe rol, apelurile fiind formulate de inculpați și motivate.

Curtea aduce la cunoștința participanților procesuali că prezenta cauză a fost repusă pe rol, pentru reluarea dezbaterilor, în complet de divergență.

Apărătorul apelantului inculpat Grigore Cristian, avocat Morărescu Alexandru apreciază că formarea completului de divergență s-a constituit ca urmare a faptului că magistrații investiți cu judecarea apelului nu au ajuns la un acord cu privire la hotărârea ce urmează să fie pronunțată. Pe de altă parte, arată că, studiind art. 420 Cod procedură penală a constatat că ne aflăm în prezența a două instituții diferite și ca premise și ca efect solicită a se constata următoarele:

Ambii magistrați, atunci când au avut actul deliberativ au ajuns totuși la o concluzie comună, în sensul că cercetarea judecătorească a fost finalizată și că nu mai trebuie administrate probe, nu mai trebuie pusă în discuție o eventuală schimbare a încadrării juridice a faptelor, astfel că, altfel ar fi fost instituția juridică de care s-ar fi prevalat, respectiv, repunerea cauzei pe rol. Față de această împrejurare și față de faptul că textul de lege impune „reluarea judecării” în complet de divergență consideră că este util să se constate, în acest moment procesual și față de cel de-al treilea magistrat, dacă își însușește în totalitate punctul de vedere exprimat de către magistrații investiți cu soluționarea apelului, cu privire la terminarea cercetării judecătorești, cu privire la incidența disp. art. 420 Cod procedură penală, cu privire la readministrarea unor probe noi, vis-a-vis de împrejurarea că inculpatul, prin apărător ales, prin apelul formulat și motivele de apel arătate a solicitat administrarea unor probe noi, probe care au fost respinse ca neîntreținând exigențele prevăzute de Codul de procedură penală pentru a fi administrate. Arată în continuare că, dacă cel de-al treilea membru al completului de judecată va ajunge la aceeași concluzie, în sensul că cercetarea judecătorească este finalizată, consideră că se impune ascultarea inculpaților, întrucât dispozițiile legale fac referire la „judecarea cauzei care se reia în complet de divergență”. Articolul care reglementează judecarea apelului, face trimitere la faptul că ascultarea inculpatului este obligatorie ori de câte ori posibil. Întrebat fiind arată că din interpretarea textelor de lege rezultă că reluarea judecării în complet de divergență, datorită întrunirii acordului magistraților și repunerea cauzei pe rol sunt diferențe majore, este clar că în acest moment, doi dintre magistrați, respectiv, cei investiți cu judecarea apelului au ajuns la concluzia că cercetarea judecătorească este completă, finalizată. Pe de altă parte confuzia este generată și de neclaritatea textului de lege care prevede „judecarea cauzei” care face trimitere la judecarea apelului, cu toate etapele care trebuie respectate sau doar „deliberarea cauzei” în complet de divergență. Arată că, în opinia sa ar trebui să se procedeze potrivit disp. art. 420 Cod procedură penală, cu toate aspectele de procedură, pentru că altfel, ar fi o reluare a dezbaterilor. Arată în final că lasă la aprecierea instanței cu privire la aspectele învederate mai sus.

Reprezentantul Parchetului arată că, având în vedere că în Codul de procedură penală există texte distincte cu privire la aspectele învederate de apărătorul inculpatului Grigore Cristian, dispozițiile art. 394 ale Codului de procedură penală reglementând modalitatea în care se procedează atunci când nu se întrunește majoritatea, în cazul reluării judecării cauzei în complet de divergență, art. 395 din Codul de procedură penală reglementând o altă situație, aceea în care instanța dispune repunerea cauzei pe rol, dorind să suplimenteze probatoriul, apreciază că interpretarea, plecând de la contextul și modul de reglementare dispus de legiuitor este aceea că instanța reia dezbaterile, în această fază procedurală, doar în vederea pronunțării unei soluții unitare, probele fiind legal administrate și câștigate.

Curtea, deliberând, în unanimitate, apreciază că reluarea judecării cauzei în complet de divergență se va face numai asupra reluării dezbaterilor. Dacă în urma dezbaterilor va rezulta necesitatea administrării unor noi probe, asupra acestor noi probe se va delibera tot în complet de trei magistrați.

Opiniile separate ale domnului judecător Petrus Dumitru

Amintesc apelurile declarate de inculpații Grigore Cristian și Soare Marian Dănuț și în rejudecare:
În baza disp. art. 16 lit. c Cod procedură penală achită pe cei doi inculpați pentru săvârșirea infracțiunilor deduse
respectiv, luare de mită prev. de art. 254 alin. 1 Cod penal și dare de mită prev. de art. 255 alin. 1 Cod penal.
Menține celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

Judecător
Petrus Dumitru

MOTIVAREA OPINIEI SEPARATE:

Instanța urmează a avea în vedere disp. art. 4 alin. 2 din Codul de procedură penală, referitoare la prezumția de nevinovăție, care prevăd că după administrarea întregului probator orice îndoială în favoarea convingerilor organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului, precum și disp. art. 103 Cod procedură penală referitoare la aprecierea probelor care prevede că soluția de condamnare se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

În acest context se constată următoarele:

a. La dosarul cauzei nu există nici o dovadă că inculpatul Soare Marian Dănuț a fost monitorizat de la distanță, fără a fi înregistrat de vreun aparat RADAR, că ar fi circulat cu o viteză peste limita legală.

b. Din nici o probă nu rezultă că inculpatul Grigore Cristian aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, pe autostradă ar fi fost anunțat prin stație sau telefon mobil de ceilalți colegi aflați în exercitarea atribuțiilor de serviciu, că inculpatul Soare Marian Dănuț ar fi circulat pe autostradă cu o viteză peste limita legală și i s-ar fi solicitat oprirea acestuia.

c. La dosarul cauzei nu există nici o probă din care să rezulte că inculpatul Grigore Cristian s-ar fi întâlnit cu inculpatul Soare Marian Dănuț, iar acesta i-ar fi dat vreo sumă de bani, cu titlu de mită.

În acest sens singurele probe care ar putea constitui temei al, acuzării sunt interceptările convorbirilor telefonice purtate de inculpatul Soare Marian Dănuț.

Din conținutul acestor convorbiri rezultă că inculpatul Soare Marian Dănuț a fost sunat de inculpatul Grigore Cristian care l-a întrebat unde se grăbește pe autostradă, afirmație în urma căreia inculpatul Soare Marian Dănuț a comunicat că după ce se întoarce de la aeroport va lua legătura pentru rezolvarea problemei.

Singura probă pe care acuzația a solicitat condamnarea inculpatului Grigore Cristian și a inculpatului Soare Marian Dănuț, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, respectiv, dare de mită este convorbirea telefonică purtată cu inculpatul Soare Marian Dănuț cu soția acestuia, în care afirmă „m-am găsit cu ai noștri.... le-am dat o sută”.

Această afirmație nu mai este dovedită cu nici un alt mijloc de probă din care să rezulte fără dubii că inculpatul Grigore Cristian s-a întâlnit cu inculpatul Soare Marian Dănuț și ar fi primit bani, ca obiect al infracțiunii de dare, respectiv, de luare de mită.

Astfel, în mod constant cei doi inculpați au negat săvârșirea faptelor susținând că nu s-au întâlnit.

Colegul de echipă al inculpatului Grigore Cristian a precizat în mod constant că pe timpul cât a executat serviciul de patrulare nu au ieșit de pe autostradă, inculpatul Grigore Cristian nu s-a întâlnit cu nici o persoană, nu a primit nici o sumă de bani.

Precizează martorul că nu a avut cunoștință și că nu a auzit ca pe timpul exercitării atribuțiilor de serviciu inculpatului Grigore Cristian să i se fi solicitat de către celelalte echipaje aflate în patrulare oprirea autoturismului condus de inculpatul Soare Marian Dănuț.

Analizând convorbirea telefonică ce a format convingerea organelor de urmărire penală că inculpatul Grigore Cristian a săvârșit infracțiunea de luare de mită, iar inculpatul Soare Marian Dănuț infracțiunea de dare de mită se constată că este vagă, este neclară, lăsând multe posibilități de interpretare astfel:

„m-am găsit cu ai noștri” – organul de urmărire penală nu a stabilit nu numai faptul că nu este sigur dacă întâlnirea a avut loc, dar nu a stabilit cu certitudine cu cine s-a întâlnit inculpatul Soare Marian Dănuț.

Expresia mai sus menționată nu poate constitui o probă din care să rezulte fără nici un dubiu că inculpatul Soare Marian Dănuț s-a întâlnit cu inculpatul Grigore Cristian.

„le-am dat o sută” – nu se știe și nu există nici o probă ce s-a dat, ca obiect al mitei, o sută de lei, o sută de euro, o sută de dolari, această evaluare având importanță în stabilirea gradului de pericol social al infracțiunii de dare, respectiv de luare de mită.

Se constată că nici organul de urmărire penală și nici instanța de fond nu au stabilit prin probe administrate unde s-au întâlnit cei doi inculpați și care este suma de bani care a făcut obiectul mitei.

Convorbirile telefonice la care se face vorbire în actul de sesizare al instanței nu pot constitui prin ele însăși probe care să îndeplinească condițiile prevăzute de lege pentru a se putea dispune condamnarea unei persoane.

În acest sens s-a pronunțat în mai multe rânduri CEDO precum și Înalta Curte de Casație și Justiție (sentința nr. 460/2014).

Din conținutul acestora rezultă următoarele:

Nu se poate dispune condamnarea unor persoane, iar vinovăția sa să fie stabilită doar pe baza unor interceptări, fără a se corelarea cu alte probe.

Nu se poate dispune condamnarea unor persoane pe baza unor speculații cu privire la conținutul interceptărilor ale organelor de urmărire penală.

Deși convorbirile telefonice duc la suspiciunea existenței unei activități cu caracter infracțional, în condițiile în care acestea nu sunt concretizate și prin administrarea altor probe care să le confirme ele nu sunt suficiente pentru stabilirea adevăratei faptelor și a vinovăției inculpaților.

În concluzie se constată că în ceea ce privește pe inculpații Grigore Cristian și Soare Marian Dănuț nu ne aflăm în situația prev. de art. 103 alin. 2 Cod procedură penală care prevede că instanța pronunță o hotărâre de condamnare atunci când are convingerea ca acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Față de aceste considerente, existând un dubiu ce profită celor doi inculpați, urmează a se dispune achitarea faptelor deduse judecății.

Judecător
Petruș Dumitru

Red. D.P. 02.03.2015
Tehnored. 2 ex./12.03.2015/D.M.